

YAKIN DOĞU ÜNİVERSİTESİ
FEN – EDEBİYAT FAKÜLTESİ
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ

**1955 – 1974 YILLARI ARASINDA YAŞANAN
SAVAŞ ANILARI**

MEZUNİYET TEZİ

DİLEK DAĞ

TEZ DANIŞMANI
DOÇ. DR. BÜLENT YORULMAZ

LEFKOŞA, 2001

ÖNSÖZ

Kıbrıs'ta 1955 – 1974 yılları arasında büyük bir mücadele verilmiştir.

Araştırmamızın konusu 1955 – 1974 yılları arasında yaşanan gerçek anıları toplayıp, bu yaşanan olaylar hakkında daha çok bilgi sahibi olmamızın sağlanmasıdır.

Araştırmamı hazırlarken insanlarımızın özgürlük uğruna neler yaşadıklarını daha iyi anladım.

Bana bu konuyu araştırmam için veren değerli hocam Doç.Dr. Bülent Yorulmaz'a teşekkür ederim.

DİLEK DAĞ

GİRİŞ

Kıbrıs'ta yakın tarihte yaşanan bu acı olayları araştırırken tarihimiz hakkında daha çok bilgi edinme imkânı buldum.

Tarihimizi kitaplardan öğrenmek, bilgi edinmek çok önemlidir. Ancak, bu acıları yaşayan insanlarla görüşmek ve onların neler çektiğini görmek, acılarını anlamak daha da önemlidir. Bu araştırmayı yaparken bunu daha iyi anladım.

Her öğrenci yaşadığı ülkenin tarihini iyice öğrenmelidir. İyice öğrenmeli ki kendi toplumunun önemini, dünyadaki vazgeçilmezliğini bir kere daha anlayabilsin. Kıbrıs'ta Rumların EOKA ile Türklere karşı başlattıkları saldırılar 1974 yılında Türkiye'nin başlattığı "Barış Harekâtı" ile son bulmuştur.

İÇİNDEKİLER

1- NEJDET ORHON

2- KÂMİL GÖKSEN SİMTAŞ 1963

1963

Evimiz dereboyu deresinin yanındaydı. Dere kenarında Rum askerleri İngiliz kıyafeti giyerek dolaştılar. Daha sonra ellerindeki otomatik silâhlarla olur olmaz yere ateş açmaya başladılar. Bir arkadaşım onlara av tüfeğiyle karşı koymak istedi. Arkadaşımı gözlerimin önünde öldürdüler. Aynı gece bu Rum askerleri şimdiki Barbarlık Müzesi olan eve saldırdılar. Evdeki kadını ve çocukları da katlettiler.

(NEJDET ORHON, LEFKOŞA)

23 NISAN 1964

Selvilitepe köyüne ben ve bir arkadaşım nöbetçi asker olarak gönderildik. İkimiz de bir dağda nöbet tutuyorduk. Nöbet tutarken bir ses işittim. Başımı kaldırdım ve dört Rum askerinin dağın tepesinde olduklarını ve çevreyi incelediklerini gördüm. Biz daha aşağıdaydık. Onlara ateş açmayı düşündüm fakat bende av tüfeği onlarda otomatik silâh vardı. Arkadaşım kiliseye nöbet tutmaya gitti. O sırada Omanistra Kilisesi Türk askerlerinin karargâhı olarak kullanılıyordu. Ben Rum askerlerinden kaçmayı düşündüm ve yavaş yavaş ilerleyerek iki kayanın arkasına saklandım. Biraz ilerlemeyi ve kiliseye gitmeyi düşündüm. Bir Rum askeri beni gördü ve üstüme ateş açmaya başladı. Üzerimdeki palto delik deşik olmuştu. Ayakkabılarım parçalandı ve saçım yandı. Kaçıp kiliseye doğru gittim. Arkadaşım da orada Rumlarla çarpışıyordu. Onun da kulağı parçalanmıştı.

Ben kilisenin içine girip silâh almayı düşündüm. Bir Rum askeri beni gördü ve “eller yukarı” diye bağırdı. Ben o yaklaşıma kadar kendimi andız ağaçlarının altına attım. Böylece kurtuldum.

Daha sonra Göçeri köyüne geldim. Köyde çadırlar vardı. Ben buranın Türk köyü olduğunu anladım. Rum askerleri çadırlarda Türk askeri var zannederek köye yaklaşamıyorlardı. Fakat uzaktan insan görseler hemen ateş açıyorlardı. Daha önceden Rum askerlerinin köy öğretmenini vurduklarını öğrendim. Arkadaşım Hüda da bu saldırıda yaralanmıştı. Kırnı köyüne kadar yürüdüm ve orada Türk komutanını gördüm ve köy öğretmenini vurduklarını ve birkaç kişiyi de yaraladıklarını anlattım.

Köye Türk askeri getirildi ve daha fazla ölüm olması engellendi.

NEJDET ORHON, LEFKOŞA

15 TEMMUZ 1974

15 Temmuz 1974'te Yunan Cuntası ve işbirlikçisi Rumların Makarios'u devirmek için başlattıkları darbe sonucu artık her tarafta kan akıyordu. Rum yönetimi binaları top ateşine tutulmuş, Makarios öldürülmekten kurtulmak için çareyi kaçmakta bulmuştu.

Köyün erkekleri o gün hiçbir şeyden habersiz Magosa'ya gitmiştik. Durumu ise ancak yolda öğrenmiştik. Rum radyosu Makarios'un öldürüldüğünü söylüyordu. Magosa'dan hiç kimsenin dışarıya çıkmaması emredilmişti. Biz ise durumumuzu bildirmiş ve özel izinle yola çıkarak köyümüze dönmüştük. Köyümüzün yolundan üç gün devamlı olarak birtakım silâhlı Rumlar geçmişlerdi. Sıranın bize de geleceğini ve hepimizi öldüreceklerini bağıra bağıra söylüyorlardı.

20 Temmuz 1974 Sabahı....

Durumun ne olduğundan habersizdik. Bir ara köyümüze tavuk satmaya gelen bir Rum, Maraş'a çalışmaya giden Rumların otobüsten kendisine "Bre köye dön, harp başladı Türkiye Kıbrıs'a müdahale etti" dediğini nakledince, derhal eve gidip radyoyu açmıştım. Radyo marşlar çalıyor, bildiriler yayınlıyordu. Bu arada bomba ve top sesleri köyden işitmeye başlamıştı. Biz de köyümüzü savunmak için 3 Sten tabanca ve altı av tüfeği hazırlamıştık.

İkinci üzeri saat 16:00 raddelerinde idi ki, bir otobüsün köy açıklarındaki bir Türk'ün bahçesine girdiği, birtakım silâhlı kişilerin otobüsten indikten kısa bir süre sonra yeniden araçlarına binip gittikleri dikkatimizi çekmişti.

Bir süre sonra arkadaşlarımızdan ikisi gidip Rum otobüsünün bir süre durduğu bahçede bir araştırma yapmışlardı. Sandallar köyünden gelen bahçeci yoktu. Yalnız bahçede traktörü, keçisi ve kesmiş olduğu yoncaları duruyordu.

Gece saat 19:00 sularında Sandallar köyünden ışıksız bir traktör köyümüze yaklaştığı zaman ışıklarını açmış ve köy içine girmişti. Gelenler "arkadaşlar hazır olun, Rumlar Muratağa ve Sandallar köylerinin bütün erkeklerini topladılar, biz de güç belâ saklanıp kurtulduk.

Silâhınız varsa karşı koyun, gelenler azınlıktır, komşu Pi-Peristerona köylüleridir” dediler ve geldikleri yönden köylerine döndüler.

Bu uyarı üzerine toplanmıştık. Gafil avlanmamak için hemen çoluk çocuğu toplayıp o geceyi ovada geçirmiştik. Gece herhangi bir gelişme olmadı. Sabaha doğru köye dönmüştük. Durumun ciddiyetini ve tehlikeyi seziyor, başka bir Türk köyüne gitmek istiyorduk. Çünkü etrafın Rum askerleriyle dolu olduğunu görüyor kendimizi hiç emniyette hissetmiyorduk. Bütün köy halkı bir eve toplanmıştı. Kadınlar ve çocuklar odalarda bir erkekler ise avluda kulaklarımız kabartmış etraftan gelen sesleri izlemeye çalışıyorduk. Top seslerinden ve silâhlardan çıkan ateşten etraf kızarmış, güneş adeta sis bulutunda kaybolmuştu. Ümitsizlik içinde belki Türk uçakları bizi görür ve yardım eder düşüncesiyle damlara Türk bayrakları sermiş ve yazılar yazmıştık.

Ne etraftan, ne de uçaklardan bize yardım gelemiyordu. Köyümüz düzlük bir yer üzerinde olduğu için 6 – 7 mil uzaklıktaki Rum mevzilerine karşı dalışlarını ve bombalarını bırakıp yükselişlerini görüyorduk. Siyah bir duman çıkarak, düşmanı manevralarıyla aldatıyorlardı. Biz ise bunları görerek, kanımız kabarak cesaretleniyorduk.

Silâhlarımızı, her an gelebilecek bir tehlikeye karşı daima hazır tutuyorduk. Belimizde kurşun torbası, el bombaları ve elimizde silâh vardı. Yüksek bir damda iki saat ara ile etrafı ve düz yolu göz altında tutuyorduk. Etrafta gözle görülür bir canlı göremiyorduk.

Kimimiz bir tarafa gidip saklanmamızı, kimimiz başka yakın Türk köylerine gitmemizi söylüyordu. Ama hiçbir şey yapamazdık. Saklanacak olsak, bizi çocuklar ele verirdi, zaten düz ovada saklanacak öyle yerimiz yoktu. Başka bir Türk köyüne gitmek istesek ovalar ve tepelik yerler Rum askerleriyle dolu idi. Çaresizlik içinde geleceği bekliyorduk. Kadınlarımızın yapıp getirdiği yemeklerden bir lokma bile boğazımızdan geçmiyordu. İçinde bulunduğumuz hava zehirlenmişti sanki. İçimizde bir burukluk bir sıkıntı vardı.

Saat 16:30 sularında, damda bulunan gözcü arkadaş bize seslenerek “Arkadaşlar, Rumlar bizi teslim almaya geldi. Mezarlığın yanına üç kamyon gelip durdu, üzerinde beyaz bayraklar var” dedi.

Hepimiz telaşlı telaşlı bulunduğumuz yerlerden dışarıya baktığımızda ilk etapta kamyonları mezarlık yanında gördük. Görmemizle beraber silâhların patlaması bir oldu. Köyümüz bir ay şeklinde sarılmıştı. Yüzlerce Rum askeri aniden ortada peydah olmuştu. Kurşun ata ata köye doğru ilerliyorlardı. İçimizden birisi teslim olmamız gerektiğini söyledi. Köyümüz dağınık, biz azınlıktık. Gücümüz yoktu, Rumlar çoktan köye girmişlerdi. Pencerelelere kapılara Cami’ye gelişi güzel ateş ediyorlardı. Çaresiz teslim olmuştuk.

Rum birliğinin öncüsü, elindeki otomatik silâhını ateşleyerek bize doğru bağıırıyordu. Ne kadar köylü varsa, kadın, erkek, çocuk coluk hepimizin mezarlık yanında duran kamyonların yanında toplanmamızı istiyordu.

Çoluk çocuk bağıırışma içinde dedikleri yerde toplandık. Bağıırarak bizden hesap soruyordu.

Bizi yakın Rum köylerinden Pi-Peristerona ilkokuluna götürmüşlerdi. Peristerona İlkokulu, Sandallar’dan ve Muratağa’dan toplayıp getirdikleri Türklerle dolu idi.

Aynı gün ortalık kararırken bir askeri araç ile bir köy otobüsü hepimizi de alıp Magosa’ya doğru yola çıkmıştı. Yolda giderken Kantara ormanının çarpışmalar esnasında çıkan yangından cayır cayır yandığını görüyorduk.

Gece varmış olduğumuz Magosa’da bizi Karakol bölgesindeki kampa götürmüşle, bir bir soyduktan sonra bir barakaya koyup kapısını üzerimize kilitlemişlerdi.

Ertesi günü sabah barakamızın kapısı açıldığı zaman, burada yalnız bizim olmadığımızı görmüştük. Kampta erkek, kadın ve çocuk olarak daha birçok Türk vardı.

Kampta bulunduğumuz ilk günün öğle saatlerinde Türk uçakları bulunduğumuz kampın üzerinden ve alçak mesafeden geçiyorlardı ki bu durum Rumları adeta kudurtmuştu. Ellerindeki tüm silâhlarla uçaklara ateş ediyorlardı. Hatta bizi bekleyen bekçinin bile bir ara elindeki Sten tabanca ile uçağa ateş ettiğini görmüştüm.

Öğle yemeği olarak bize bir dilim ekmek ile bir domates verilmişti. Bu arada bizi köyden alıp kampa getiren bazı Rumlar tekrar köyümüze kadar gidip araştırma yapmışlar. Kampa döndükleri zaman da beni tutup barakanın arkasına çekmişlerdi. İçlerinden biri belindeki bıçağı karnıma saplamak isterken bir diğeri “bırakın bu köpeği ben öldüreyim bakalım komutanlık neymiş görsün” diye bağılıyor ve elindeki bir kutuyu bana gösteriyordu. Ben kutuyu görünce hayatımdan umudu kesmiştim. Çünkü yedi yıllık mücahitliğim esnasında çektiğim olduğum bütün resimlerimi bu kutunun içinde saklıyordum.

İtişip kakışma esnasında bu Rumlardan birkaç yumruk yemiştım. Bu arada yanımıza iki sivil araba gelmişti. Arabalarla gelen Rumlarla beni döven Rumlar aralarında anlaşmışlar, “haydi gidip şu köpeği öldürelim” diyorlardı.

Beni arabalardan birinin içine koymuşlar, ellerimi cama dayamışlar ve geriye bakmamam için de emretmişlerdi... Benim içinde bulunduğum arabanın arka yastıklarına iki kişi binmişlerdi. Ben önde ellerimi cama dayamıştım. Diğer ikinci arabaya ise yine silâhlı askerler binmişlerdi. Kampın arka kapısından çıkan arabalar sık ağaçlıklı bir bölgeye ve toprak bir yola sapmışlardı. Arabalar çok yavaş gidiyordu.

Arka yastıkta oturanların konuşmalarını duyuyordum. Biri, “bu çalılığın arkasında öldürelim” diyor, diğeri ise, “yok yok bu ağacın altındaki toprak eşelenmiş gömmesi kolay olur” diyordu. Bu arada her ikisi de beni yumruklamaktan geri kalmıyorlardı. Bu çektiğim işkencelerden dolayı, ölüm, artık bir kurtuluş gibi gelmeye başlamıştı. Bütün bu konuşmalar ve yediğim yumruklar devam ederken arabamız ağaçlıklı toprak yoldan çıkmış, Salamis yolu üzerinden ve Lefkoşa yeni yolunu takiben Ayluka’dan Maraş’a geçmişti.

Fransız okulu bölgesinde yüksek bir binanın önünde durup arabadan çıkıp içeriye girmiştik.

İçeride çok sayıda telsiz cihazları ve yüksek rütbeli subaylar vardı. Beni getiren Rum elinde tuttuğu fotoğraflarımı içeridekilere gösterdi. Bunun üzerine boyu iki metre kadar olan iri yarı domuz gibi bir Rum bana gözlerini açarak, “demek sen karatecisin ha” deyip ani bir hareketle karnıma balyoz gibi bir yumruk indirmişti. Habersiz gelen bu yumruktan, barsaklarımın adeta arkamdan çıktığını zannetmiştim.

Daha sonra yanıma kısa boylu yaşlıca bir yüzbaşı gelmişti. Temiz bir Türkçe ile bana şöyle dedi: “Madem ki sen köyün komutanısın, mücahidisin, niçin doğruyu söylemiyor, inkâr ediyorsun. Doğruyu söyle ve kurtul”.

Anladığıma göre bu Rum subayı beni Türkçesiyle aldatmaya, kandırmaya veya tehditleri ile korkutmaya çalışıyordu. Belki de benim yalvarmamı bekliyordu.

Rum subayına şöyle dedim; “Efendi, yedi sene mücahitlik yaptım, fakat şimdi değilim. Askerlikten 1971 yılında ayrıldım.”

Rumlar bütün bu söylediklerime inanmak istemiyorlar, ısrarla, görevli subay olduğumda direniyorlardı.

Burada birşey öğrenemeyeceklerini anlayan Rumlar, beni başka tarafa sevkettiler. Bu defaki yerimiz polis trafik şubesi idi. Burada oranın sorumlusu olan uzun boylu bir polis subayının önüne götürmüşlerdi beni. Buradaki subay da resimleri gördükten sonra adeta kudurmuştu. Eline aldığı ve önce kimliğimi yazdığı kalemini göğsüme kaka kaka beni boş bir odaya götürmüştü.

Odanın içinde sadece köşede duran boş plâstik bir bidon vardı. Rum subayı beni bidonun üzerine oturttuktan sonra odaya elinde silâh tutan bir asker girmişti. Silahı üzerime çevirmiş duruyordu. O anda vücudumda kan kalmadığını hissettim.

Bir çeyrek saat sonra bir polis elinde kırbaç belinde tabanca ile içeri girmişti. Bana eliyle işaret ederek, “haydi be ayağa kalk gidelim” demişti.

Dışarıya çıktık. Merkezi hapishaneye gidiyorduk. Eli kırbaçlı beli tabancalı Rum bana dönerek, “bak sana ne diyeceğim be köpek. İçeride üç tane sizinkilerden esir var. Kendilerine sor bakalım Magosa’ya giriş yerleri var mı?” Eğer söylemezseniz hepinizi de bunun içinde öldüreceğim” demişti.

Zindana üç demir parmaklıklı kapıdan geçilip gidiliyordu. Burada esir tutulan Türkler ise üç ayrı odada kalıyorlardı. Hepsini de tanıyordum. Polis bu Türklerle konuşmamı istemişti. Ben de “arkadaşlar Rumlar beni esir alıp buraya getirdiler. Bizlerden Magosa’ya giriş yeri var mı diye soruyorlar, ben bilmiyorum, ya sizler?”.

Bu soru karşısında her üçü de “böyle bir şey yok” cevabını vermişlerdi ki, eli kırbaçlı Rum arkadaşlara yavaş sesle sorduğumu söyleyerek “böyle yavaş değil, işte böyle söylerler” deyip çeneme sıkıca bir yumruk indirmişti. Bununla da kalmayıp beni iteleyerek küçük karanlık bir odaya koyup kilitlemişti.

İçeride çimento bir döşemeden başka bir şey yoktu. Üstelik o kadar küçüktü ki yattığımda ayaklarım dışarıya çıkıyordu.

Akşam olduğunda polis bize sadece bir ekmek parçası getirmişti. O da üzerinde yattığımız çimento gibi sertti. Polise aç olmadığımı söyleyerek ekmeği geri vermiştim. O da verdiği bu ekmeği yukarı fırlatmış yere düştüğü zaman çıkardığı tok sesle adeta sertlikle bize boyun eğdireceğini kanıtlamaya çalışmıştı.

Ertesi gün öğleye doğru kalmakta olduğumuz bölmeye bir kişi daha getirmişler, onu da yan odaya koymuşlardı. Bu yeni gelen kişi avukat Ayhan Çiftçioğlu idi. Ayhan beyin gelişinden biraz sonra hepimizi sıra ile sorguya çekmişlerdi. Bu arada Ayhan beyi bizim sözcümüz yapmışlardı.

Bu sorgulamadan sonra da hepimizi bir landrover’a koyup geri kampa götürmüşlerdi.

Kampta çoğu günlerimiz aç ve Rum sillesi altında geçiyordu. Hatta bazı günler bizleri domuz eti yemeye zorluyor, yemeyenlere ise başka birşey vermiyorlar ve bu şekilde aç bırakıyorlardı.

Günler böyle geçerken, kampa Barış Gücü gelmişti. Ve onların gelmesiyle durumumuz bir dereceye kadar düzelmişti. Önce yerde yatmaktan kurtulmuştuk. Yemeklerimiz daha iyi olmuştu. Ayrıca belirli ölçüde günlük sigara da verilmeye başlanmıştı. Bu arada, Barış Gücü vasıtasıyla ailelerimize mesajlar da gönderebiliyorduk.

Günlerden 13 Ağustos idi.

İkinci üzeri Boğaz yönünden denizde bir harp gemisinin belirmesi üzerine kamptaki bütün askerler alarma girmişti. Ancak gemi kamp hizasına geldiği zaman yön değiştirerek içerilere doğru gitmeye başlamış ve kısa zamanda gözden kaybolmuştu.

Gece Rum askerlerinin içlerini büyük bir heyecan kaplamış, etrafta bir panik havası esmeye başlamıştı.

O akşam üç mevziden sebepsiz yere ateş açılmış, Rumlar adeta hayalet görmeye başlamışlardı. Denizden ve yakın bir mesafeden kırmızı bir ışığın belirmesi korkularını son haddine çıkarmıştı.

Ertesi günü sabah, uçak ve top sesleri ile uyanmıştık. Yer gök adeta sallanıyordu. Saat 9:30 raddelerinde idi ki, Rumlar Magosa'nın Türk bölgesine karşı en ağır silahlarla her taraftan hücumla geçmişlerdi. Magos kara bir duman içinde kalmıştı. Bu manzara karşısında bizim heyecanımız da artmıştı.

O gün çarpışmalar saat 18:00'e kadar devam etmişti. Gece olunca Rumlar kampı boşaltmaya karar vermişlerdi. Ve gece saat 21:30 raddelerinde bizleri de bir kamyonla kamptan uzaklaştırmışlardı. Arabalarımız konvoy halinde ayrılmıştı. Bizi ise Derinya bahçelerinin içinde bulunan bir ilkokula götürmüşlerdi. Orada bir gün bir gece alıkonmuştuk. Bulunduğumuz yerden Magosa'yı siyah dumanlar içerisinde görebiliyorduk.

Bu arada ilkokulda bizden başka Türklerin de bulunduğunu görmüştük. Bunlar da bizler gibi köylerinden esir alınarak buralara getirilen Kilitkaya'lı Ovgoroz'lu ve Avgaliya'lı Türklerdi. Bu okulda toplam olarak 133 esir Türk bulunuyorduk.

Ancak bizi burada da fazla tutmamışlar ve Dikelya'ya yakın Ormidya köyüne götürmüşlerdi. Rum askerlerinin söylediğine göre oradaki Rumlar bizi linç etmek istediklerinden, tepedeki köyün mandıralarına götürüp kapatmışlardı. Ve gece olunca da Lârnaka'ya, Lârnaka'dan da Anglisiya'ya götürmüşlerdi.

Bizleri (133 kişi) iki kamyonu konserve misali yerleştirmişlerdi. Ayakta bu şekilde durmaktan bitkin düşmüştük. Anglisiya'ya vardığımız zaman Karakol kampının arslanlık taslayan Rum personelini de orada görmüştük. Hiçbir yerde uzun boylu durmuyorlar, kedi yavrusu gibi bizleri de beraberlerinde bir yerden diğer tarafa taşıyorlardı.

Ve ertesi günü bizleri yine kamyonlara adeta paketleyerek Limasol'a götürmüşlerdi. Burası, ilk ve orta okul yan yana olan bir yerdi. Burada bizim gibi esir tutulan 4 bin kadar daha Türk vardı.

Limasol esir kampı adeta bir işkence yuvası idi. Rumların bize yapmadıkları işkence kalmıyordu. Baba'yı oğul'a, oğul'u babaya dövdürtüyorlardı, 50 kadar kişinin ağzını açtırıp birbirlerinin ağzına tükürtüyorlar ve buna benzer insanlık dışı hareketlere tevessül ediyorlardı. Bu durum dayanılacak gibi değildi. Bazı arkadaşlar ölümü göze alarak kamptan kaçmış ve durum ölümle sonuçlanmıştı.

Bir gün sabah kahvaltısında iki arkadaş konuşurken ağızlarından ATLILAR ismini duyunca, hemen "ne oldu Atlılar'a" diye sordumsa da kesin bir cevap alamadım. Bu arkadaşlar benim Atlılar köyünden olduğumu biliyorlardı. İçimi artık bir huzursuluk kaplamıştı. "Ne oldu Atlılar'a. Niye bu arkadaşlar bana birşey söylemekten kaçındılar?" Ve bu huzursuzluk içinde o gece hemen hemen uyumadım. Geceyi, kendi kendime sorular sorarak geçirmiştım. Bir an gözüm almış olmalı ki günlük düşüncelerimin etkisi altında bir rüya gördüm: Tüm köylü traktöre bağlı olan bir kamyon kasasına binmişti.

Rüyamdan ağlayarak uyanmıştım. Gördüğüm bu rüyayı arkadaşlara anlattığım zaman, içlerinden biri, bunların taput ve mezar olduğunu söylemişti.

Bu sözler ve yorumlar da beni son derece tedirgin etmiş, artık huzursuzluğum adeta sonsuzlaşmıştı.

Bu kampta huzursuzluklarımla iki ay kalmıştım. Ağustos sonlarına doğru idi ki esirlerin değiştirilmesi konusunda bir anlaşmaya varılmıştı. Kızılhaç gelip önce hastaları, sonra çocukları ve daha sonra da geri kalanları oda numaralarına göre çekilen kura ile Kuzey'e özgür, kurtarılmış topraklara taşıyordu. Bizim oda üçüncü sefere çıkmıştı.

Kampta geçen günlerimiz esnasında diğer arkadaşların yaptıkları gibi ben de oğluma götürmek için zeytin çekirdeğinden yapmış olduğum tesbihi yavrumun esir olduğum gün cebime koyduğu Kur'an kutusunun içine, nazar boncuğunu da ekliyerek koymuştum.

Sırası gelen arkadaşlar Kızılhaç refakatinde arabalara binerek Lefkoşa'ya gidiyorlardı. Sıra bizim partiye de gelmiş ve Lefkoşa'ya gitmiştik.

Lefkoşa o gün adeta bir mahşeri andırıyordu. Ağlayanlar, inleyenler, bayılanlar, sitenin önünü doldurmuştu. İçimde bir sevinç vardı. Bir an önce bir taksiye atlayıp köye uçarcasına gitmek istiyordum.

Sitede muamelemiz tamamlandıktan sonra dışarıya çıktığımda köylüm olan bir arkadaşla karşılaşmıştım. Bu arkadaş beni görünce üzerime sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Bu ağlamasına önce heyecandan olduğu düşüncesiyle önem vermemiştim. Fakat onun suskunluğu karşısında, hele bana köyden ve çocuklardan söz etmesini istediğim zaman ses vermemesi karşısında büyük bir heyecana kapılıp onu sallamaya başlamıştım ki o da artık dayanamayarak acı gerçeği bana hıçkırıklar arasında söylüyordu. "Hiçbir şey kalmadı. Hiç bir şey....Hepsini de öldürdüler."

Kulaklarım uğulduyor, kafam çatlayacakmış gibi zonkluyordu. Evet, demek herşey bitmişti. Kahbe gâvur demek bunu da yapmıştı bize.

Deli gibi olmuşum. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi şaşırılmışım. O anda hayatta bütün bağlarımın koptuğunu adeta hissetmişim.

Eşim yok, çocuklarım yok, yuvam yok ve ben hayatta bu yokluk içinde bundan sonra nasıl yaşayabileceğim kestiremiyordum.

Ayaklarım beni Lefkoşa'daki teyzemin evine kadar adeta sürüklemişti. Onlar da perişan bir halde idi. Bana köye bir süre olsun gitmememi salık veriyorlardı.

Bu arada esirlikten kurtulduğumu duyan kardeşim Lefkoşa'ya gelip beni almış ve Magosa'ya götürmüştü. Birkaç gün orada kalmıştım.

Artık Magosa'da da daha fazla kalamayacağımı anlamıştım. Sık sık rüyamda çocuklarımı görüyordum. Beni çağırıyorlardı.

Magosa'ya gidişimin üçüncü veya dördüncü günü idi ki bir taksiye atlayarak köyün yolunu tutmuştum.

Köyü terkederken arkada bıraktıklarım, canımdan çok sevdiklerim artık toprağın kara bağrında sıra sıra değil üst üste, kucak kucağa yatıyorlardı.

Allahsızların ve vicdansızların kurbanı olmuştu onlar.

1974 Barış Harekâtından sonra adadaki katliam çukurları tespit edildi ve Atlılar köyündeki katliam çukuru açıldı. İlk gözüme çarpan, annesinin kucağında boynuna sarılmış ve yapılan araştırmalar sonucunda üzerinden 40 tane kurşun çıkmış küçük oğlum Kaan'dı.

Görmüş, yaşamış ve çekmiş olduğum bu acı gerçekleri yakın geçmiş tarihimizden şimdiki çağ gençlerine birşeyler vermek için anlatıyorum. Yapılan araştırmalarda katliamın bu şekilde gerçekleştiğini anladık. Rumlar Atlılar köyünün masum insanlarını önceden tasarlayıp açmış oldukları 12 -13 metre uzunluğundaki çukurun önüne dizmişlerdi.

Yapılan yaylım ateşinden sonra adeta yarı canlı olarak üzerlerine toprak dökmüşlerdi. Daha sonra da dozerlerle üstlerinden geçmişlerdi. Biz de bu olaylardan habersiz Rum ordularının elinde esir bulunuyorduk.

Ben Rumların elinde 96 gün esir kaldım. Bize türlü türlü işkenceler yapıyorlardı. Bizi aç bıraktılar. Dipçik ve balta saplarına dövdüler. Şu an bu eziyetlerin sonucunda parmaklarım kırıktır.

Çok acı ve eziyetler çektim fakat geriye dönüp çocuklarımı ve eşimi sağ
bulsaydım 96 gün daha kalmaya razıydım.

KÂMİL GÖKSEN SİMTAŞ, ATILAR
(KÂMİL MERİÇ)

**Athılar, Muratağa, Sandallar köylerindeki
katliam çukurları görüntüleri.**

**Atlılar, Muratağa, Sandallar köylerindeki
katliam çukurları görüntüleri.**

Kamil Göksen Simtaş'ın 1.5 yaşındaki oğlu Kaan. Katliam çukuru tespit edilip açıldığında üzerinde 40 adet kurşun çıkmıştır.

Athılar, Muratağa, Sandallar köyünde katledilen insanlar.

Kamil Göksen Simtaş'ın ailesinin son resmi. Rumlar tarafından ailesi savaş sırasında katledilmiştir.